

IV edició **CONCURS DE**
2019 **MICRORELATS**

PRIMER PREMI (Pere Puig Mir)

Val el preu d'una taronja

En Joan de les verdures anota tres quilos de taronges Assumpció en una de les primeres pàgines de la llibreta. - Ja m'ho pagarà -, diu mentre la vella clienta furga en el fons del moneder. Cap dels dos detecta que una mà menuda s'atansa cap a un dels cítrics i surt a corre-cuita de la botiga. Quan en Joan alça la vista dels fulls i s'adona del furt tem que no sigui a temps d'actuar. Surt de l'establiment i albira l'infant corrent cap a l'escola. - Maleït afaneta! Ja t'enganxaré!

En Guillem esbufega quan arriba amb els seus companys. - En tens una? -, l'interroguen. - Sí! -, exclama l'interpel·lat mentre guarda la fruita. - Afaneta! - Tots esclaten a riure i treuen els mòbils per desxifrar la nova paraula. La classificació s'actualitza. En Xiang va últim, és un galifardeu, baboia i rufià. En Guillem i l'Omar empaten a quatre. Ell és una afaneta, brivall, pillard i tabalot, i el seu amic un perdulari, nyèbit, galifardeu i saltaparets. Però cap té més galons que la Jésica, que és una xurma, llondra, bergant, truana i malnada.

En Joan de les verdures sent les rialles llunyanes, obre la llibreta pel final i ratlla afaneta de la llista. Demà toca borinot. Bé que val el preu d'una taronja.

IV edició **CONCURS DE**
2019 **MICRORELATS**

SEGON PREMI (Xavier Silvestre i Castejón)

Gira que gira

Crida “gilipolles”, uns segons massa tard, al conductor que acaba de creuar el carril bici davant seu. L’havia vist a venir i per això havia estat rumiant un insult, però només li ha sabut dir gilipolles. Lamenta haver proferit un impropri forà, conscient que en els renecs rau la pervivència d’una llengua.

Menysprea de sempre els baliga-balaga i els taral-lirot que li van ensenyar a l’escola i que ningú empra. Li ha passat pel cap carallot, però el diu en dinars de Nadal i reunions de feina, coi. Enviar-lo a dida o engegar-lo a pastar fang seria massa elaborat. Ha dubtat de la contundència de tòtil, ha valorat a qui feriria més bordegàs, si al conductor o a la seva innocent mare, i finalment ha cridat gilipolles sense esma, amb més volum que convicció.

I ara se’n penedeix, pensa en la mà de renecs que li podria haver dedicat, i li dol la matusseria que ha mostrat, ell, que va agafar al vol un cul d’olla proferit entre pescadors algueresos.

Capficat en imprecacions prou dignes d’una agressivitat desbocada, es salta un semàfor, un vianant li crida “mira per on vas, torracollons”, i ell fa un gest encrestat mentre continua pedalant.

CAL

ee

escola d’escriptura
ateneu barcelonès

IV edició **CONCURS DE**
2019 **MICRORELATS**

TERCER PREMI (Sandra Freijomil Tramunt)

Perdut

Es va perdre, baixant la Rambla. Alguns deien que l'havien vist arran de mar, però d'altres asseguraven que s'havia esmunyit per un carreró del Raval. El cert és que no l'havien pogut trobar, ni a les carnisseries *halal*, ni als basars o als locutoris, ni a les botigues dels xinesos o a les de records per a turistes. El català se'ls esmunyia.

Van organitzar una batuda. Un grup s'endinsava al Gòtic des de la Rambla, mentre que l'altre ho feia des de Santa Maria del Mar. Un tercer grup havia decidit registrar el Raval i, finalment, s'hi havia afegit un quart grup, format pels que havien viscut el franquisme, que s'havia dedicat a la zona costanera. Els més obcecats van arribar fins i tot a desfilar amunt i avall pels carrerons de la Barceloneta.

El van localitzar assegut en una terrassa, prenent un cafè, amb aquella calma dels qui no se saben buscats. Se li van llaçar al damunt i el van omplir de retrets. Com se li havia acudit desaparèixer, tant que el necessitaven? I ell, que amb els anys s'havia anat fent miques, de tan malmès com estava pel mal tracte rebut, els va retornar un somriure entre orgullós i provocatiu. Cuideu-me.